

Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24.09.1993, sp. zn. 2 Tz 23/93, ECLI:CZ:VSPH:1993:2.TZ.23.1993.1

Číslo: 50/1994

Právní věta: Jednočinný souběh trestných činů ohrožení pod vlivem návykové látky podle 201 písm. d) tr. zák. a ublížení na zdraví podle 223 tr. zák. je vyloučen. Skutek se posoudí jen podle ustanovení 201 písm. d) tr. zák.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 24.09.1993

Spisová značka: 2 Tz 23/93

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ohrožení pod vlivem návykové látky, Ublížení na zdraví

Předpisy: 140/1961 Sb. § 201 písm. d
§ 223

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 50

Jednočinný souběh trestných činů ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák. a ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. je vyloučen. Skutek se posoudí jen podle ustanovení § 201 písm. d) tr. zák.

(Rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 9.1993 sp. zn. [2 Tz 23/93](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem ČR Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že zrušil rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 5. 1993 sp. zn. 2 T 397/92 a Okresnímu soudu v Českém Krumlově přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 21. 5.1993 sp. zn. 2 T 397/92 byl obviněný V. K. uznán vinným trestnými činy ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák a ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. spáchanými v jednočinném souběhu tím, že dne 4. 9. 1992 ve večerních hodinách v místním pohostinství v obci Rybník a dále v motorestu v Dolním Dvořišti, okres

Český Krumlov, vypil větší, blíže však nezjištěné množství alkoholických nápojů, a poté krátce po půlnoci ze 4. na 5. 9. 1992 řídil z Dolního Dvořiště směrem na Kaplici osobní vozidlo tov. zn. Moskvič 2140 SPZ CBC 30-35, při této jízdě krátce za obcí Dolní Dvořiště při míjení se s protijedoucím autobusem nezvládl řízení vozidla a havaroval, přičemž jeho spolujezdec A. M. utrpěl zhmoždění zad s délkou léčení v trvání od 5. 9. 1992 do 24. 9. 1992 a další spolujezdec M. B. zhmoždění levého ramene s délkou léčení v trvání tří dnů. Za toto jednání mu byl uložen trest odnětí svobody na sedm měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu dvou a půl roku, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu tří a půl roku.

Po vyhlášení rozsudku se obviněný (nikoli však i za osoby uvedené v ustanovení § 247 odst. 2 tr. ř.) i prokurátor vzdali odvolání. Rozsudek nabyl právní moci dne 19. 6. 1993.

Generální prokurátor České republiky podal proti tomuto rozsudku Okresního soudu v Českém Krumlově dne 2. 8. 1993 stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného V. K. Uvádí v ní, že tímto rozsudkem, pokud jím byl obviněný V. K. uznán vinným i trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. ve vztahu k ustanovení článku I odst. 1 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1993 (č. 56/1993 Sb.). Podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno, nařídí-li to prezident republiky, který užije svého práva udílet milost nebo amnestii. V článku I odst. 1 Rozhodnutí o amnestii ze dne 3. 2. 1993 prezident republiky nařídil, aby nebylo zahajováno, a pokud bylo zahájeno, aby bylo zastaveno trestní stíhání pro trestné činy spáchané z nedbalosti přede dnem tohoto rozhodnutí, pokud na ně zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje tři roky. Za trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák., který je trestným činem nedbalostním, zákon stanoví sazbu trestu odnětí svobody až na jeden rok. Citované aboliční ustanovení se tedy na něj vztahuje. Nevztahuje se však na trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák., který je trestným činem úmyslným. Vzhledem k tomu, že tyto dva trestné činy byly spáchané v jednočinném souběhu, měl Okresní soud v Českém Krumlově posouzení jednání podle § 223 tr. zák. vypustit (srov. č. 31/1969 sb. rozh. tr.) a rozhodnout pouze o vině obviněného trestným činem podle § 201 písm. d) tr. zák. a rovněž pouze za tento trestný čin uložit trest. Okresní soud v Českém Krumlově však takto nepostupoval a tím napadeným rozsudkem porušil zákon v ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. ve vztahu k ustanovení článku I odst. 1 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1993, a to v neprospěch obviněného V. K. Generální prokurátor České republiky navrhl z těchto důvodů, aby Vrchní soud v Praze vyslovil vytýkané porušení zákona, aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek a dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř., popř. podle § 271 odst. 1 tr. ř.

Vrchní soud v Praze podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Skutková zjištění napadeného rozsudku v otázce viny, až na závěr o stupni ovlivnění obviněného V. K. alkoholem v rozhodné době, odpovídají provedeným důkazům, jejich řádnému zhodnocení a jsou správná. Pokud jde o zmíněný nedostatek, Okresní soud v Českém Krumlově zjistil ve zkoumaném směru, že obviněný V. K. vypil dne 4. 9. 1992 ve večerních hodinách větší, blíže však nezjištěné množství alkoholických nápojů. Okresní soud nevyužil k co nejúplnějšímu zjištění stupně ovlivnění obviněného V. K. alkoholem v rozhodné době důkazu přečtením protokolu o lékařském vyšetření ke zkoušce na alkohol v krvi v hlavním líčení. Z tohoto důkazu při jeho pečlivém zhodnocení jednotlivě i v souhrnu s ostatními důkazy vztahujícími se ke zkoumané okolnosti, zejména s výpovědí obviněného, mohl okresní soud zjistit, že zkouškou Widmarkovou na alkohol v krvi bylo u obviněného zjištěno 1,95 promile alkoholu.

Okresní soud v Českém Krumlově posoudil jednání obviněného V. K. shodně s právním závěrem obžaloby jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 201 písm. d) tr. zák. spáchaný v

jednočinném souběhu s trestným činem ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. Podle § 314d odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek neobsahuje odůvodnění, byl vyhotoven zjednodušený písemný rozsudek, a proto nelze zjistit, jakými právními úvahami se okresní soud řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti v otázce viny podle uvedených ustanovení trestního zákona.

Vrchní soud v Praze nepovažuje toto právní posouzení za správné a v souladu se zákonem. Shodně s okresním soudem má Vrchní soud v Praze za to, že v daném případě jde o jediný skutek, přičemž ke konkrétnímu následku (újmě na zdraví poškozeného, spolujezdce A. M., odpovídající „ublížení na zdraví“ ve smyslu ustanovení § 201 písm. d/ tr. zák. a ve smyslu ustanovení § 223 tr. zák.), který z jednání obviněného vznikl, došlo proto, že obviněný V. K. nebyl schopen v rozhodné době zvládnout řízení vozidla pro nezpůsobilost k výkonu řídičské činnosti pro ovlivnění alkoholem v průběhu jízdy. Obviněný jako řidič nebyl schopen pro svoji podnapilost včas a správně reagovat na konkrétní situaci vzniklou v dopravě. Jsou naplněny znaky obou uvedených trestných činů, jejich jednočinný souběh je však vyloučen. Ustanovení § 201 písm. d) tr. zák. o ohrožení pod vlivem návykové látky je složenou skutkovou podstatou, jejíž částí je skutková podstata trestného činu ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. Ustanovení § 201 písm. d) tr. zák. je tedy ve vztahu k ustanovení § 223 tr. zák. ustanovením speciálním a jako takové vylučuje jeho užití. Tím je vysvětlena a odůvodněna výjimka, proč v daném případě nebylo na místě aplikovat zásadu, podle níž, spáchá-li pachatel jediným skutkem několik trestných činů při jednočinném souběhu, je ho třeba posuzovat podle všech zákonných ustanovení, která na něj dopadají, aby tak byla co nejlépe vystižena povaha skutku a stupeň jeho nebezpečnosti pro společnost. Z toho pak zároveň vyplývá, že při právním posuzování skutku, jak z něj okresní soud vycházel, nepřicházelo v úvahu, aby okresní soud při zřeteli k článku I odst. 1 Rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2.1993 vypustil právní posouzení jednání obviněného jako sbíhající trestný čin ublížení na zdraví podle § 223 tr. zák. spáchaný z nedbalosti proto, že se na něj vztahuje zmíněné aboliční ustanovení uvedené amnestie, jak nepřesně uvádí stížnost pro porušení zákona. Okresní soud měl posoudit skutek na podkladě řádného objasnění všech rozhodných okolností toliko jako trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 písm. d) tr. zák, a rovněž pouze za tento trestný čin uložit trest ze shora uvedených důvodů.

Na tomto podkladě Vrchní soud v Praze shledal, že napadeným rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, § 6 tr. ř. a dále v ustanovení § 223 tr. zák. v neprospěch obviněného V. K.

Vrchní soud v Praze proto z těchto důvodů podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil zjištěné porušení zákona podle § 269 odst. 2 tr. ř. a zrušil napadený rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově. Zároveň byla zrušena i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 270 odst. 1 tr. ř. bylo přikázáno Okresnímu soudu v Českém Krumlově, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.